

af, at Følgen af Flertallets Ændring vilde være, at man for disse Lodders Bedkommende ikke vilde komme op til Maksimumsummen, naar det geometriske Areal skulde være bestemmende. Det Ændringsforslag, som det ærede Medlem for Slanderborg og jeg have stillet, vil jeg derfor gerne tillade mig kort at omtale, og jeg skal søge at begrunde det, saa vidt som det er muligt for mig. Jeg tror, at dersom den Ændring, som Flertallet har foreslaaet, gaar igennem, vil § 4 i Regeringens Forslag nærmere komme til at gaa som en Slags Undtagelsesbestemmelse for den ugunstigt stillede Egn. Jeg skal dog indrømme, at for saa vidt den højtærede Landbrugsminister vil give sin Tilslutning til den Opfattelse, som den ærede Ordfører gjorde gældende af, hvad der laa i Flertallets Forslag, nemlig at disse Lodders Størrelse ikke begrænses af noget geometrisk Areal, men af de 4,000 Kr., som man har tænkt sig, at disse Lodder vilde komme til at koste, eller som man i hvert Fald har stillet op som den højeste Pris for dem, saa er min Tvivl noget ubegrundet. Men jeg maa samtidigt tilføje, at saa forstaar jeg ikke, hvad der skulde være i Bejen for at vedtage Mindretallets Ændring. Slutningen af § 4, hvori Jordloddens Størrelse fastsættes, kommer efter Flertallets Ændring til at lyde saaledes: „I Landets magre Egne kan Lodden dog have et større geometrisk Areal.“ Jeg ser ikke rettere, end at naar denne Paragraf er bygget paa Systemet med de to Køer og paa Ønstet om at fremhjelpe saa mange Huslodder som muligt, der kunne føde to Køer, maa det, som Flertallet har foreslaaet, blive en Selvfølge, fordi selv om man gaar op til de 5 Tønder Land eller endog til 8, er det klart nok, at disse Egne ville blive aldeles ugunstigt stillede, idet man der absolut vilde blive nødt til at gaa op til 7 à 8 Tdr. Land pr. Ko. Det vil altsaa være klart nok, at saaledes som Forslaget er affattet, kommer det til at se ud, som om man vil sige som saa: Ja, det er en nødvendig Følge, at naar disse Lodder skulle være til to Køer, maa der være et større geometrisk Areal. Det, som har gjort, at jeg for mit Bedkommende aldeles ikke har kunnet slutte mig til denne Ændring, er navnlig den Omstændighed, at disse Lodder vilde være aldeles meningsløse i disse Egne. Dersom det virkelig var noget, der var eftertragtet, vilde det være en let Sag for mange at skaffe sig saadanne Lodder. Det kunde man gøre næsten uden Kapital, idet der er Jord nok at faa. Men det er netop Sagen, at disse Lodder er aldeles urentable, og det er

jo ikke saadanne Lodder, man vil søge at skaffe til Beje efter dette Lovforslag. Ærede Medlemmer af dette Ting ville jo let forstaa, at naar en ung Mand faar en saadan Jordlod paa 14—16 Tdr. Land, vil han blive nødt til at arbejde hos fremmede saa at sige hele sin Tid, netop for at tjene saa stor en Kapital, som det vil koste, at faa dette store Areal drevet, og dersom han ikke vil have det drevet paa en tidshvarende Maade, saa godt, som det er muligt, ja, saa bliver Følgen, at han faar aldeles intet Udbytte af sit Areal, og selvfølgelig vil han ikke have det. Det synes mig derfor, at naar man vil løse Spørgsmaalet i Righed med, hvad man vil gøre i andre Egne af Landet, maa man sige: Vi gaa op til Summen eller i hvert Tilfælde tilnærmelsesvis op til Summen. Saa vil man nemlig paa den Egn kunne skaffe saadanne Jordlodder, at de, efter hvad jeg skønner, ville blive paa tre Køer og en Hest. Jeg ved godt, at der er dem, der sige: For 4,000 Kr. kunde man købe indtil 100 Td. Land, ja man kunde for saa vidt købe adskilligt mere, om man vilde, men vi synes ikke, at der kan være Tale om, at det vilde blive benyttet her, idet jo Amtskommissionerne kommer til at skønne over, hvorvidt det er saadanne Lodder, som dette Lovforslag tager Sigte paa, der oprettes. Jeg ser ikke, hvorfor man ikke skulde strække sig saa vidt, at man hjælper denne i mange Maader ugunstigt stillede Egn frem til et Gode, som det jo absolut vil blive. Jeg tror, at dersom den Regel, som er udtalt af en af vore gode Mænd: „Arbejde sig træet, spise sig mæt og love sig let,“ gælder for nogen Egn, gælder den særlig for denne. I denne Egn er man vant til fra Barndommen af at tage et godt Tag for at fravriste den utaknemlige Jord den Grøde, som er nødvendig, for at en Familie kan faa et Underhold paa sin Lod, og jeg kan ikke se, hvad der skulde lægge Hindringer i Bejen for, at vi stiller denne Egn lige med andre Egne i Landet ved at bestemme, at Lodden maa gaa op til denne Størrelse. Det vil ikke være vanskeligt at sikre sig imod, at det bliver disse store Arealer, som der er talt om, og sørge for, at de holdes indenfor en rimelig Begrænsning. Jeg kan ikke se, hvorfor man ikke skulde reformere paa denne Egn, netop paa dette Grundlag. Der forlanges jo ikke den mindste Smule mere til denne Egn, end der gives til enhver som helst anden. Jeg kan derfor ikke forstaa, hvorfor denne Egn, som har mødt saa megen Velvilje baade i dette og det andet Ting navnlig med Hensyn til Hedejæstabet's Virksomhed, ikke ogsaa skulde kunne møde den samme Velvilje over for